

Brief uit Jeruzalem van Shlomo Hizak

Geliefde vrienden,

Sjalom en zegen worden u toegewenst uit Jeruzalem!

Vóór Jom Kippoer (Grote Verzoendag) hebben we \$ 10.000 (bijna 8.000 euro) voor Bijbels overgemaakt naar Oekraïne. Ik ben zo dankbaar dat we dit geld beschikbaar hadden. Ik zou willen dat ons Centrum meer voor hen zou kunnen doen.

Er zijn grote problemen in het oosten en zuiden van Oekraïne. Vanwege de gevechten zijn heel veel mensen gedwongen hun huis te verlaten.

dr. Gregori Komendant

Ik ben zo dankbaar voor de samenwerking met dr. Gregori Komendant in Oekraïne. Hij is een bekende leider, een vriend van Israël, met een open hart om iedereen te helpen, een man die de Bijbel liefheeft. Bij verschillende gelegenheden heeft hij Israël en de Joden in Oekraïne geholpen.

Ons Centrum heeft hem verscheidene malen geholpen door Bijbels in hun taal te drukken.¹ Nu konden we hen

¹ De officiële taal van Oekraïne is het Oekraïens. Het Oekraïens is nauw verwant aan het Russisch, te vergelijken met de verwantschap tussen het Nederlands en Duits, maar heeft veel Poolse leenwoorden, wat komt door de eeuwenlange Pools-Litouwse overheersing. Van de bevolking heeft 67% het Oekraïens als moedertaal, maar veel mensen spreken ook Russisch; 24% spreekt het Russisch ook als moedertaal, vooral op de oostelijke oblasten Donetsk en Loehansk. (bron: wikipedia)

helpen, zoals u ons hebt geholpen. We hebben het aan uw gulheid en betrokkenheid te danken dat we deze gift konden overmaken, waarmee we het zaad der liefde in hun hart hebben kunnen zaaien.

Shlomo Hizak

We leven in een bijzondere tijd met verschrikkelijke omstandigheden, waarbij mensen van het ene naar het andere land worden verdreven. Er zijn duizenden vluchtelingen uit Eritrea en Soedan, die in Israël hulp zoeken. Ondanks onze economische problemen helpt Israël de meeste van deze vluchtelingen. Ik ben dankbaar dat ook ons Centrum hulp kan bieden.

Ik hoop dat onze situatie zal verbeteren. Ik zal proberen om binnenkort de geschiedenis van Oekraïne met u te delen. Ik hoop dat u dat zult waarderen. Er is daar een open deur en er zijn veel kansen. We vertrouwen op de Heer, dat Hij de weg zal bereiden. Met Hem is alles mogelijk.

We zijn druk bezig met de voorbereiding van onze Study-Tour, die van 2-16 november in Jeruzalem zal worden gehouden en waaraan ook enige Nederlanders zullen deelnemen. Ik hoop op uw steun en uw gebeden.

Moge de Heer u zegenen,

Shlomo Hizak

Hij is mijn God, Hem verheerlijk ik

Hoe weten we dat God de wereld bestuurt en de mens een vrije wil heeft?

Hij is mijn God, Hem verheerlijk ik. (Exodus 15:2)

Mozes naar Michelangelo

Toen zijn laatste dagen hier op aarde naderden, vond Mozes het noodzakelijk om zijn ervaringen met God samen te vatten. Hij koos voor de dramatische dichtvorm (Deuteronomium 32:1-52) waarin hij het volk Israël aanspoorde om trouw te blijven aan de Heer en altijd te wandelen naar de richtlijnen die Hij hun gegeven heeft.

Mozes noemde het Woord van God, de Thora, “een lied”, waarmee hij de harmonie en schoonheid tot uitdrukking brengt. Wij noemen het leven van de

mens ook weleens een lied. Mozes combineert in zijn persoonlijk lied de gevoelens van wat geweest is tot de tijd van de exodus uit Egypte en verder naar het Land Israël, dat hij niet zou binnengaan. Dit had God hem gezegd, toen deze grootste van alle profeten Gods bevel ongehoorzaam was geweest en de rots sloeg in plaats van toespraak om water te krijgen (wat ons leert dat het soms makkelijker is iets voor elkaar te krijgen met een zachte stem in plaats van groot vertoon van macht). Misschien is deze ervaring – de reden waarom hij het Land Israël alleen van veraf kon zien – de reden waarom hij het woord “Rots” als verwijzing naar de Almachtige in dit gedicht vijfmaal gebruikt. Hij wist uit persoonlijke ervaring dat alleen God zo sterk was als een Rots en de mens kan zijn vertrouwen alleen op God stellen.

Het lied van Mozes is een historisch verslag waarin hij het volk dat hij ging verlaten oproept tot moreel gedrag. Maar zijn tekst is ook een profetie, die ons helpt om inzicht te krijgen in Gods voortdurende openbaring aan zijn eigen volk Israël en aan de volken die het bestaan en de heerschappij van de Ene God in verleden, heden en toekomst erkennen. Voor Mozes was dit het ultieme moment om het volk dat hij geleid had nog iets te leren. Voor ons is dit een historisch verslag, waarin we sporen terugvinden van de realiteit die Mozes zich waarschijnlijk nog niet kon voorstellen.

Maar hoe weten we dat God werkelijk de wereld bestuurt met alles wat er gebeurt? Als hij alle handelingen en alle gedachten bestuurt van elk schepsel ter wereld, is dat dan niet in tegenstelling met de vrije wil? Natuurlijk weet God – omdat Hij almachtig is – alle mogelijke veranderingen en oorzaken en hun consequenties. Maar is dat niet genoeg om de vrije wil van de mens te beknotten?

Laten we eerst iets leren over Gods karakter: Het lied van Mozes openbaart hoe God zich verhoudt tot Zijn Volk, ondanks hun tekortkomingen en gebreken:

*Hij vond hem in een land van steppen,
in een woest land van gehuil in de wildernis.
Hij beschutte hem, lette op hem,
bewaarde hem als zijn oogappel.
Als een arend, die zijn broedsel opwekt,
over zijn jongen zweeft,
zijn wieken uitspreidt, er een opneemt
en draagt op zijn vlerken,
zo heeft hem de HERE alleen geleid,
en geen vreemde god stond hem terzijde.
(Deuteronomium 32:10-12)*

Denkend aan bovenstaand schouwspel wijst Rabbi Itzhak Arama (Spanje, 15de eeuw) op een andere karaktertrek van God, via een andere verwijzing naar de “wieken” of vleugels. Dat is een relevante beschrijving van de ervaringen van Israël en van ieder mens die het geloof in God heeft geproefd:

*“Moge de Heer u uw werk vergoeden en moge uw loon volledig zijn van de Heer uw God, onder wiens vleugels u bent gekomen om bescherming te vinden.”
(Midrash Rabba – mystiek commentaar op Ruth 4:12)*

Verder worden de woorden van Rabbi Bunim aangehaald: Er zijn vijf dingen in de Bijbel die “vleugels” hebben: aarde, zon, ochtendglorien, cherubim en serafim. Rabbi Itzhak Arama vervolgt: “Onze wijzen hebben vijf domeinen genoemd waarnaar de mens zich wendt om hulp en veiligheid te zoeken als ze in nood verkeren:

*de “vleugels” van de aarde
zij vertegenwoordigen de natuur en onze kennis daarvan
de “vleugels” van de zon
zij wijzen op astrologie
de “vleugels” van de cherubs
zij zijn voor hen die ervaren dat ze leiding ontvangen
de “vleugels” van de serafim
zij zouden wijzen op onstoffelijke machten
de “vleugels” van de morgen
zij wijzen op een “prins van de dag”, dat is een heerser of leider die onze mening en daden beïnvloedt.*

We kunnen gemakkelijk perioden in de geschiedenis of leerstellingen aanwijzen, die reisden op deze “vleugels”.

Ja, Mozes leert ons in zijn Lied wat ook het hele Woord van God ons leert, dat we moeten uitzien naar bescherming in de ultieme bron en niet op één van deze “vleugels” reizen. We kunnen beter verblijven in de “schaduw” van de Ene, die het universum schiep. Er is grote kracht in ware gerechtigheid – niet vertrouwen op stoffelijke dingen, maar ons vertrouwen plaatsen in de Heer.

In het groot vergt het vele generaties en persoonlijk vergt het soms een heel mensenleven om dit te onderkennen. Het Volk Israël had 40 jaar nodig om het Beloofde Land binnen te gaan na zijn uittocht uit Egypte. Tot de Staat Israël in 1948 werd uitgeroepen, hadden meerdere generaties deze collectieve kennis nodig.

Het historische proces helpt ons te begrijpen dat we een product zijn van onze individuele keuzen en beslissingen. Hetzelfde geldt voor de volken. God bestuurt, maar omdat Hij eeuwigdurend is, heeft Hij de tijd en laat Hij ons de Waarheid leren in ons eigen tempo, en ondertussen kunnen we onze eigen wil uitvoeren. Maar uiteindelijk zullen alle individuele melodieën samenkomen in één lied.

In de geschiedenis van Goliath (1 Samuël 17), die volgens de Joodse traditie de kleinzoon was van Orpa, de schoondochter van Naomi, lezen we dat hij het leger van Israël 40 dagen vervloekte, totdat David naar het dal Elah (het Terebintendal of Eikendal) kwam en hem doodde. Volgens de traditie waren deze 40 dagen het loon voor Orpa, vanwege het feit dat zijn 40 passen met Naomi meegelopen zou zijn. Ze overwoog of ze zich tot God zou keren en het Volk Israël moest volgen, zoals Ruth deed, die verklaarde: “Uw God zal mijn God zijn”. Zelfs hoewel ze op aandringen van Naomi uiteindelijk besloot terug te keren naar haar familie, was haar overweging voldoende om een beloning over te dragen op haar afstammelingen.

Je kunt je afvragen wat er zo mooi is aan een beloning van 40 dagen vol haat? Hier komt een antwoord en een illustratie van wat het betekent om een vrije wil te hebben: Goliath kreeg nog eens 40 extra levensdagen. Hij moest zelf beslissen wat hij ermee zou doen.

Michal M. Hayatt

Protective Edge en de Arabische Lente

door Prof. Meron Medzini

Nog een brief uit Jeruzalem

Israël is onlangs weer een oorlog in Gaza te boven gekomen. De naam hiervan was Operation Protective Edge. Het doel was de toenemende dreiging van de terroristische Hamas, die sinds 2007 de Gazastrook beheerst, te vernietigen. Zoals gebruikelijk vragen de Israëli's zich nu af wat het resultaat is van deze 50 dagen durende oorlog met 72 slachtoffers aan Israëlische zijde, meest militairen, meer dan 4500 raketten en mortiergranaten die zijn afgevuurd op Israël, grootschalige vernieling van gebouwen, vooral in het zuidelijk deel van Israël, dat aan de Gazastrook grenst en daardoor een kostenpost van ten minste 2,3 miljard euro. Ondanks veel bedenkingen over het doel van de oorlog en de manier waarop deze werd uitgevoerd, zijn er punten waar men het er in Israël over het algemeen over eens is en die de moeite waard zijn om genoemd te worden.

Het wordt nauwelijks betwijfeld dat Israël aan militaire zijde een indrukwekkende overwinning heeft behaald, die uitliep op massale vernietiging in de Gazastrook, het verlies van honderden Hamasstrijders en wat belangrijker is hun commandanten, de vernietiging van bijna 30 ondergrondse tunnels die gebruikt werden om raketten op te slaan en Israëls grondgebied binnen te vallen, de vernietiging van bijna 10.000 huizen en appartementen, waarvan sommige gebruikt werden als lanceerplaats om raketten op Israël af te vuren. De Palestijnen melden dat meer dan 2100 mensen werden gedood, minstens 10.000 werden gewond en ze vragen zich vooral af wat het doel was van deze oorlog tegen Israël, die ze op 2 juli 2014 begonnen. Het laatste wat ze zich voor konden stellen, was dat Israël zo sterk gericht zou zijn op het vernietigen van hun tunnels, commandoposten, wapenvoorraden en commandanten.

En ze hadden er helemaal niet op gerekend dat de Arabische wereld geen belangstelling meer zou tonen voor hun pogingen om Israël schade toe te brengen. In

het geheim moedigen landen als Egypte, Jordanië en zelfs Saoedi-Arabië Israël aan in de hoop dat ze een flinke klap uitdelen aan Hamas, die als hun gezamenlijke vijand wordt beschouwd. De reactie van de Europese landen en zelfs de Verenigde Staten was ongebruikelijk mild. Deze landen hebben allemaal verklaard dat Israël het recht heeft om

zich te verdedigen en dat geen land ter wereld kan bestaan dat raketten op zijn burgers worden afgevuurd. Israël voegt hieraan toe dat ze niet alleen het recht, maar zelfs de plicht hebben om zich te verdedigen.

Europa en de VS hebben hooguit wat gemopperd over proporties, een uitdrukking die weinigen konden vertalen naar operationele termen. Ze noemden de verhouding dat voor iedere gedode Israëliër bijna 300 Palestijnen het leven lieten. Ze verzuimden te vermelden dat Israël een nieuw wapen had, de Iron Dome (ijzeren koepel), die veel langeafstandsraketten onderschepte en dat de bevolking schuilkelders had en sirenes om de bevolking voor aanstaande aanvallen te alarmeren.

In de loop van de oorlog moest Israël een groot strategisch dilemma onder ogen zien. De burgerlijke en militaire leiders beseften dat de enige manier om Hamas te vernietigen, zou zijn de 354 vierkante kilometer grote Gazastrook volledig binnen te vallen en in te nemen en daarmee verantwoordelijk te zijn voor de 1,8 miljoen inwoners. Afgezien van de verwachte

verliezen aan militaire zijde, zou dit een enorme economische onderneming worden. Het advies van het Israëlische leger was tegen een invasie en Israël moest zijn operatie hoofdzakelijk beperken tot luchtbombardementen en incidentele invallen in de Gazastrook om de tunnels te vernietigen. De meeste Israëli's vonden dit geen bevredigende strategie, maar het was het beste wat onder deze omstandigheden uitgevoerd kon worden. Dit werd gesteund door premier Netanyahu bij zijn militaire en politieke stappen.

De slagkracht en de strijdlust van Hamas werden niet gebroken, maar er is wel bereikt dat Hamas moest zien dat ze geen enkele kans hadden om deze oorlog te winnen en dat ze geen bondgenoten hadden, afgezien van Katar en Turkije en dat de aandacht van de wereld gericht was op andere belangrijke onderwerpen, zoals de oorlog in Oekraïne en de vorderingen die ISIS maakte in Irak en Syrië.

De hamvraag is hoe we nu verder moeten. De wapenstilstand werd bereikt dankzij bemiddeling door Egypte, die opriep een eind te maken aan het vuren, maar geen politieke voorwaarden stelde. Hier zal in de komende weken over onderhandeld moeten worden. Hamas heeft een lange lijst met eisen opgesteld, zoals beëindigen van de economische belegering van Gaza, openstellen van een haven en een luchthaven, vrijlaten van gevangengenomen Hamasstrijders door Israël, één of andere internationale aanwezigheid in de Gazastrook. Op zijn beurt was Israël vastbesloten het herbewapenen van Hamas tegen te gaan en de eis werd gesteld om de Gazastrook volledig te demilitariseren en te neutraliseren. De kloof tussen de minimale eisen van beide zijden is enorm en het is niet te verwachten dat één van beide op belangrijke punten zal toegeven.

Dit kan mogelijk leiden tot hernieuwde gevechten, maar de kans daarop is niet groot. Hamas heeft niet alle dissidente bendes in de Gazastrook onder controle, dus er zouden hernieuwde aanslagen gepleegd kunnen worden. Maar beide zijden waarderen nu des te meer de beperkingen van de militaire macht. In deze situatie is de rol van Egypte van doorslaggevend belang, zelfs belangrijker dan van de grote mogendheden. Maar gezien de nieuwe realiteit in het Midden-Oosten – en vooral de veroveringen door ISIS en het moordzuchtig extremistisch karakter van deze groep, begint men internationaal begrip te krijgen voor de aard van Israël's vijanden, waaronder Hamas, die erop uit is om de staat Israël te vernietigen en de Joodse inwoners te vermoorden.

Er wordt soms gesproken over de noodzaak dat Israël belangrijke concessies doet aan de Palestijnse Autoriteit en de leider Mahmud Abbas. Zulke eisen worden te berde gebracht vanuit de redenatie dat Abu Mazen (Abbas) de enige Arabische leider is waarmee Israël vrede zou kunnen sluiten. Deze redenatie wordt sterk betwijfeld.

Mahmud Abbas

Abu Mazen stelt nu zelf radicale eisen aan Israël; hij eist Israël's terugtrekking naar de grenzen van 1967, anders dreigt hij een beslissing van het Internationaal Gerechtshof te vragen en hij zou zelfs Israël's leiders kunnen aanklagen bij het Internationaal Strafhof in Rome. Zulke dreigementen dragen niet bij aan een atmosfeer die vertrouwen moet wekken.

Gegeven de reusachtige aardbeving die het Midden-Oosten sinds 2011 door elkaar heeft geschud onder de naam de Arabische Lente, die langzaam ontaard is in een Arabische Nachtmerrie, zijn Israël's leiders verplicht heel voorzichtig te werk te gaan en niet onder dreiging van tijdschema's of internationale druk te handelen. Israël heeft getoond de militaire capaciteit te hebben niet alleen Gaza te bereiken, maar ook delen voorbij dat gebied en het leger heeft de slagkracht, technologische bekwaamheid en bovenal de overheersende wens om zijn volk te beschermen.

De boodschap die Israël verspreidt onder vriend en vijand is eenvoudig – zij die Israël uitdagen door het grondgebied of burgers aan te vallen, zullen zwaar gestraft worden en ze moeten de consequenties van hun acties dragen. Deze les is kennelijk door de Hezbollah geleerd tijdens de tweede oorlog in Libanon. Door die oorlog heeft Israël's noordelijke grens meer dan acht jaar rust gekregen. Als Israël acht jaar rust en vrede aan de zuidelijke grens kan krijgen, dan is Operation Protective Edge de slachtoffers en vernietiging aan beide zijden van de grens waard geweest.

Meron Medzini

Violiste speelt weer tijdens haar operatie

Violiste Naomi Elishuv, die vroeger bij het Litouws Nationaal Symfonie Orkest, het Israëliësch Kamer Orkest en het Givatayim Conservatorium heeft gespeeld, beleefde op 9 september 2014 de dag waarop zij als violiste herboren werd. Twintig jaar geleden moest ze haar viool aan de kant leggen, nadat ze was getroffen door zenuwtrekkingen die haar het professioneel spelen onmogelijk maakten.

Maar op die bewuste dag greep ze haar geliefde viool tijdens de diepe hersenoperatie in het Tel Aviv Sourasky Medical Center, terwijl ze nog op de operatietafel lag.

Tot die bewuste dag kon ze alleen maar vioolles geven, wat voor haar een grote teleurstelling was, want ze had haar hele leven viool gespeeld. Afgezien

daarvan verlangt ze er ook naar om weer een kopje thee te kunnen drinken zonder te morsen.

Het was voor professor Yitzhak Fried, de directeur van Functionele Neurochirurgie die haar opereerde, de eerste keer dat een patiënt een instrument bespeelde tijdens de operatie. Hij zei dat hij had genoten van het privéconcert.

Fried legde uit dat er een hersen-pacemaker geplaatst was, met elektroden in het gebied van de verstoring in de hersenen, die pulsen uitzendt om de storende zenuwtrekkingen te onderdrukken. De operatie werd onder plaatselijke verdoving uitgevoerd.

Afgezien van de indrukwekkende illustratie van het effect van de operatie, was het vioolspel op verzoek van het medisch team, dat haar medewerking nodig had om de elektrode in de optimale positie te kunnen plaatsen. Naomi had tijdens de operatie geen pijn gevoeld, omdat deze gebieden in de hersenen geen pijn kennen.

Ik zal zegenen wie u zegenen

Jeruzalem, 29 augustus 2014

Geliefde vrienden van Israël,

Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden. (Genesis 12:3)

De organisatie AMI tracht de Bijbelse opdracht uit te voeren om een zegen voor Israël en de volken te zijn. We hebben uit de hele wereld groepen naar Israël gebracht en we hebben veel landen bezocht en programma's geleid voor het creëren van wederzijds begrip tussen Joden en Christenen.

Ons doel is een brug te zijn en verzoening teweeg te brengen tussen Joden en Christenen. Veel deelnemers aan ons programma hebben hun begrip van de Bijbel en het moderne Israël verdiept. Zij worden goodwill ambassadeurs voor Israël. Zijn steunen Israël en worden gezegend.

Door het AMI-Centrum voor Bijbelstudie en Onderzoek zijn zij een zegen voor Israël en de Joodse gemeenschap in hun eigen land geweest. Zij brengen Bijbelse waarden tot leven, niet alleen als ze bidden, maar ook als ze de Bijbel bestuderen en andere proberen ten zegen te zijn.

Zij steunen het Bnei Arazim Child Care Center in Rishon LeTzion, het Ben Gurion University Water Research Center in de woestijn bij Sdeh Boker, het Hadasah ziekenhuis, het Joods Nationaal Fonds en andere organisaties, te veel om op te noemen. Ze zijn medewerkers in de wijngaard van de Heer.

Welnu, de wijngaard van de HERE der heerscharen is het huis Israëls, en de mannen van Juda zijn de planten waarin Hij vreugde heeft... (Jesaja 5:7)

Ja, vele natiën en machtige volken zullen komen om de HERE der heerscharen te Jeruzalem te zoeken en de gunst des HEREN af te smeken. (Zacharia 8:22)

Wees Israël en de volken tot zegen.

De Uwe,

Daniel Gwertzman

Arabische lente en de vijand Israël

door Abdulateef Al-Mulhim, een voormalig Saoedi-Arabisch marine-admiraal

De gruwelijkheden van ISIS en de ontdekking van de tunnels van Hamas versterken de argumentering van dit artikel, hoewel het vóór die tijd werd geschreven.

Op 6 oktober 1973 brak de derde grote oorlog tussen de Arabieren en Israël uit. De oorlog duurde slechts 20 dagen. De grote oorlogen daarvoor waren in 1948 en in 1967.

De oorlog van 1967 duurde slechts zes dagen: de Zesdaagse Oorlog. Maar dit waren niet de enige Arabisch-Israëliische conflicten. Van 1948 tot op de huidige dag hebben beide partijen vaker tegenover elkaar gestaan. Soms betrof het kleine schermutselingen, maar vaak waren het ook grootschalige veldslagen, maar er waren geen echte grote oorlogen dan de drie bovengenoemde.

Het Arabisch-Israëliische conflict is het meest gecompliceerde conflict dat er ooit in de wereld is geweest.

Op de verjaardag van de oorlog in 1973 (de zgn. Jom Kipoeroorlog begon op 6 oktober 1973) beginnen mensen in de Arabische wereld zich veel vragen te stellen over het verleden, het heden en de toekomst van het Arabisch-Israëliische conflict.

De vragen zijn: Wat heeft deze oorlog de Arabische wereld en haar bevolking werkelijk gekost? En een moeilijker vraag, die geen Arabisch onderdaan wil stellen, is: Wat heeft de weigering in 1948 om Israël te erkennen werkelijk gekost en waarom hebben de Arabieren hun rijkdom niet besteed aan opleidingen, gezondheidszorg en infrastructuur in plaats van oorlog?

Maar de aller pijnlijkste vraag die geen enkele Arabische onderdaan wil horen, is of Israël eigenlijk wel de echte vijand van de Arabische wereld en het Arabische volk is.

Ik heb besloten dit artikel te schrijven nadat ik foto's en verslagen onder ogen had gekregen van een verhongerend kind in Jemen, een afgebrande eeuwenoude Aleppo souk in Syrië, de onderontwikkelde Sinaï in Egypte, autobommen in Irak en de verwoeste gebouwen in Libië. De foto's en de verslagen werden getoond op het netwerk van Al-Arabiya, dat het meest bekeken en gerespecteerde nieuws in het Midden Oosten toont.

Alle ellende die ik zag, had één ding gemeen: de verwoestingen en gruweldaden kwamen niet van een vijand van buitenaf. De uithongering en de verwoesting in deze Arabische landen komen op naam van dezelfde handen die hen hadden moeten beschermen en die de eenheid van die landen hadden moeten opbouwen.

De vraag is dus: wie is de werkelijke vijand van de Arabische wereld?

De Arabische wereld heeft honderden miljarden dollars verspilld en tienduizenden onschuldige levens verloren in het gevecht tegen Israël, dat ze als hun gezworen vijand beschouwen, een vijand waarvan ze het bestaan nooit hebben erkend.

De Arabische wereld heeft veel vijanden en Israël zou helemaal onderaan de lijst moeten staan. De werkelijke vijanden van de Arabische wereld zijn corruptie, gebrek aan goede opleidingen, gebrek aan goede gezondheidszorg, gebrek aan eerbied voor mensenlevens en ten slotte heeft de Arabische wereld veel dictators gehad, die het Arabisch-Israëliische conflict gebruikten om hun eigen volk te onderdrukken.

De wreedheden van deze dictators tegen hun eigen volk zijn veel erger dan alle grootschalige Arabisch-Israëliische oorlogen.

In het verleden hebben we erover gesproken waarom sommige Israëliische militairen Palestijnen aanvallen en mishandelen. We hebben ook Israëliische vliegtuigen en tanks gezien, die verschillende Arabische landen aanvielen. Maar staan die aanvallen in verhouding tot de wreedheden die sommige Arabische staten op hun eigen volk uitrichtten?

In Syrië zijn de wreedheden onvoorstelbaar. En zijn het niet de Irakezen die hun eigen land verwoesten? Was het niet de Tunesische dictator die het klaarspeelde om 13 miljard dollar van de arme Tunesiërs te stelen? En

hoe kan in Jemen een kind verhongeren als dat land het vruchtbaarste land ter wereld is? Waarom zouden Iraakse geleerden Irak verlaten, een land dat 110 miljard dollar aan olie-export verdient? Waarom slagen de Libanezen er niet in om hun land te regeren, dat een van de kleinste landen ter wereld is?

En waardoor zijn de Arabische staten weggezonden in chaos?

Op 14 mei 1948 werd de staat Israël uitgeroepen. En precies één dag later, op 15 mei 1948 verklaarden de Arabieren Israël de oorlog om Palestina terug te krijgen. Deze oorlog eindigde op 10 mei 1949. Hij had toen negen maanden, drie weken en twee dagen geduurd. De Arabieren verloren de oorlog en noemden hem Nakba (rampzalige oorlog). De Arabieren wonnen niets en duizenden Palestijnen werden vluchtelingen.

En in 1967 voerden de Arabieren onder leiding van Egypte – dat geregeerd werd door Gamal Abdul Nasser – oorlog met Israël en verloren meer Palestijns grondgebied en er kwamen meer Palestijnse vluchtelingen, die nu overgeleverd zijn aan de goedheid van de landen die hen onderdak bieden. De Arabieren noemden deze oorlog Naksa (tegenslag).

De Arabieren hebben hun nederlaag in beide oorlogen nooit toegegeven en de Palestijnse zaak is nog ingewikkelder geworden. En nu, met de nooit eindigende Arabische Lente, heeft de Arabische wereld geen tijd voor de Palestijnse vluchtelingen of de Palestijnse zaak, omdat veel Arabieren zelf vluchtelingen zijn geworden en onder constante dreiging van hun eigen legers liggen.

Syriërs ontvluchten hun land, niet omdat Israëlische vliegtuigen bommen op hen werpen. Het is de Syrische luchtmacht die de bommen gooit.

En nu verlaten Irakese Arabische Moslims – zeer intelligente deskundigen – het land en trekken naar het oosten. In Jemen wordt de allerdroevigste menselijke geschiedenis ter wereld geschreven door de Jemenieten. In Egypte worden de mensen in de Sinai vergeten.

Ten slotte, als veel Arabische staten in een dergelijke chaos geraakt zijn, wat is er dan gebeurd met de gezwoeren vijand van de Arabieren – Israël?

Israël heeft nu de meest geavanceerde onderzoekscentra, de allerbeste universiteiten en moderne infrastructuur. Veel Arabieren weten niet dat de levensverwachting van de Palestijnen die in Israël wonen veel hoger is dan in veel Arabische staten en ze genieten veel grotere politieke en sociale vrijheid dan veel van hun Arabische broeders.

Zelfs de Palestijnen die onder Israëlische bezetting op de West Bank en de Gazastrook wonen, genieten meer politieke en sociale rechten dan op sommige plaatsen in de Arabische wereld. Was niet één van de rechters die een voormalige Israëlische president naar de gevangenis stuurde, een Israëlische Palestijn?

De Arabische Lente toonde de wereld dat de Palestijnen gelukkiger zijn en het beter hebben dan hun Arabische broeders die gevochten hebben om hen van de Israëlische te bevrijden.

Het is nu de tijd om een einde te maken aan de haat en de oorlogen en betere levensomstandigheden voor toekomstige Arabische generaties te creëren.

Uw gift is van harte welkom.
NL16 INGB 0003199277
Bijbelstudie/onderz te Jerusalem

De stichting is gerangschikt als
ANBI
Zie www.bijbelcentrum.org/anbi

st. Centrum voor Bijbelstudie en Onderzoek te Jerusalem

Postbus 386
3860 AJ NIJKERK
Tel. 033-2459528
info@bijbelcentrum.org
www.bijbelcentrum.org

ING Bank 31 99 2 77 t.n.v.
“Bijbelstudie/Onderz”
te Dordrecht
IBAN: NL 16INGB0003199277
BIC: INGBNL2A

Israel: PO Box 8017, Jerusalem 91080
tel. 00 972 2 6312 800
fax 00 972 2 5638 426
jerusalem@amijerusalemcenter.org